

Ένα δώρο για τον Βασιλάκη

Στύλωσε το κορμί της η κυρα-Σοφία και

έπιασε με τα δυο χέρια τη μέση της. Αχ, αυτός ο πόνος! Τώρα τελευταία όλο και πιο πολύ την ενοχλούσε. Στάθηκε μια στιγμή να πάρει ανάσα κι ύστερα ξανάσκυψε

στη δουλειά της.

- Δόξα Σοι ο Θεός, ψιθύρισε, καθώς σφουγγάριζε το τελευταίο σκαλοπάτι κι έφτασε πια στην είσοδο.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς σήμερα και έπρεπε η καθαρίστρια της πολυκατοικίας να την κάνει να λάμπει. Κόσμος θα 'μπαινε, κόσμος θα 'βγαινε κι έπρεπε όλα να είναι καθαρά. Άρχισε να σφουγγαρίζει με όρεξη και το ισόγειο. Σε μια ώρα θα γύριζε στο σπίτι της, θα ετοίμαζε την πίτα, θα συγύριζε το νοικοκυριό της, θα μαγείρευε για το βράδυ.

- Δε θά 'ρθω απόψε, μαμά, στο σπίτι, φώναξε ο Δημήτρης, ο γιος του γιατρού. Το πρωί να με περιμένεις... Και με τις μεγάλες πατημασιές του άφησε σημάδια στο φρεσκοσφουγγαρισμένο πάτωμα της εισόδου. Γύρισε και κοίταξε την κυρα-Σοφία, στην αρχή έτοιμος να ζητήσει συγγνώμη, μα άλλαξε απότομα το ύφος του. Τις λες; Δουλειά της είναι να το ξανακαθαρίσει.

- Δόξα Σοι ο Θεός, ξαναμονολόγησε η κυρα-Σοφία, δόξα Σοι ο Θεός.

Γιορτάζει κι ο Βασιλάκης, το στερνοπούλι της. Στεναχωριόταν που δε μπορούσε να του κάνει ένα δώρο και του είπε το πρωί τη στεναχώρια της.

- Την ευχή σου θέλω, μάνα, τίποτε άλλο. Μου έδωσες τόσα πολλά... Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, όλο μου δίνεις.

Χαλάλι οι τόσοι κόποι, χαλάλι τα ξενοδουλέματα· για τα παιδιά της να δώσει και τη ζωή της η κυρα-Σοφία.

- Πρόσεχε, μην πάθει καμιά ζημιά! Φώναξε η κυρία του έκτου ορόφου. Κυρα-Σοφία, κάνε στην άκρη να περάσουμε το σπιτάκι του Ζακ μου. Είναι το πρωτοχρονιάτικο δώρο του, εξήγησε στην καθαρίστρια. Μεγάλωσε τώρα πια το χρυσό μου και χρειάζεται το δικό του σπίτι. Έλα, Ζακ, έλα...

Κοίταξε με απορία για μια στιγμή η κυρα-Σοφία το ξύλινο σπιτάκι, μη ξέροντας τι να πει, ενώ ο Ζακ, περνώντας από μπροστά της, της κούνησε την ουρά του γεμάτος χαρά.

- Ένα δώρο για τον σκύλο... μονολόγησε. Ύστερα σαν να συνήλθε, φώναξε:

- Καλορίζικο, κυρία Μίνα μου.

- Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ.

Της ήρθε στον νου ο Βασιλάκης.

- Να 'ναι καλά το παιδί μου, σκέφθηκε και κοίταξε το πάτωμα. Ξαναπήρε το σφουγγαρόπανο.

- Μην παίζεις απόψε, Νίκο, μη σε παρακαλώ, φώναξε η κυρία Φρόσω στον άνδρα της που έφευγε.

- Άσε με ήσυχο, φώναξε εκείνος και πάνω στη φούρια του έδωσε μια κλοτσιά στον κουβά, που βρισκόταν κοντά στην πόρτα του ασανσέρ.

- Και συ, μπροστά στο ασανσέρ βρήκες να βάλεις τον κουβά σου; Αγρίεψε στην κυρα-Σοφία και βροντώντας την πόρτα βγήκε στον δρόμο. Βάλθηκε να μαζεύει τα νερά η κυρα-Σοφία. Δεν πειράζει που της έριξε τον κουβά, δεν την πείραξε που ξέσπασε πάνω της. Ας ήταν να γυρίσει το βράδυ στο σπίτι του, χωρίς να χάσει το μεροκάματό του στα χαρτιά κι όλα τ' άλλα διορθώνονται.

Έριξε μια ματιά στο πάτωμα, σαν έφτασε στην πόρτα. Καθρεφτιζόταν άνθρωπος μέσα.

- Δόξα Σοι ο Θεός, είπε, δεν θα άντεχα να το ξανασφουγγαρίσω. Έπιασε τη μέση της και ακούμπησε στην πόρτα.

- Τι κάνεις, κυρα-Σοφία; Την έλαμψες την πολυκατοικία μας! Τέλειωσες, βλέπω. Α! δε στέγνωσε ακόμα το πάτωμα. Καλά, θα πάω μια μικρή βόλτα μέχρι να στεγνώσει, για να μην πατήσω και το λερώσω.

Έμεινε να κοιτάζει το παιδί που απομακρυνόταν. Ήταν ο Γιώργος, που πήγαινε στο κατηχητικό μαζί με τον Βασιλάκη της.

- Δόξα τω Θεώ, ξαναείπε, έχει ο κόσμος ακόμα ελπίδες.

- Τι μουρμουρίζεις, κυρα-Σοφία, αστειεύτηκε η κ. Μαρία, η μητέρα του Γιώργου, που έφτασε την ώρα εκείνη, φορτωμένη πακέτα.

- Για το παλικάρι σου λέω. Ο Θεός να το ευλογεί. Λυπήθηκε τον κόπο μου.

- Κυρα-Σοφία, πριν φύγεις, σε θέλω. Έλα επάνω στο σπίτι.

- Δόξα Σοι ο Θεός, ψιθύριζε η κυρα-Σοφία, καθώς άφηνε πίσω της την πολυκατοικία. Τώρα καταλαβαίνω γιατί μας ανέχεται ακόμα ο Θεός. Στα χέρια της κρατούσε ένα από τα πακέτα που κουβαλούσε πριν η κ. Μαρία. Ήταν δώρο για τον Βασιλάκη της.

Ελένη Βασιλείου

Άκουσε την ιστορία, που διαβάζει η δασκάλα κ. Μαρία Λαμψίδου, των Εκπαιδευτηρίων «Ελπίδα»

%basilakis_doro%

